Thierry Meyssan: Rusko nevede válku s ukrajinským lidem, ale vyhlásilo válku “straussovcům”

- CZ24 News | 3. března 2022
RUSKO: Rusko nevede válku s ukrajinským lidem, ale s malou skupinou lidí v rámci americké mocenské mašinerie, která bez vědomí Ukrajinců změnila Ukrajinu. Straussovci se zformovali před půl stoletím v USA a již spáchali množství zločinů v Latinské Americe a na Blízkém východě. Toto je jejich příběh.

Za úsvitu 24. února ruské síly masivně vstoupily na Ukrajinu. Podle prezidenta Vladimira Putina, který tehdy promluvil v televizi, byla tato speciální operace začátkem odpovědi jeho země na “ty, kteří usilují o světovládu” a kteří postupují infrastrukturou NATO až k prahu jeho země. Během tohoto dlouhého projevu shrnul, jak NATO zničilo Jugoslávii bez povolení Rady bezpečnosti OSN a v roce 1999 dokonce bombardovalo Bělehrad. Poté prošel invazi Spojených států na Blízkém východě, v Iráku, Libyi a Sýrii. Teprve po této dlouhé prezentaci oznámil, že vyslal své vojáky na Ukrajinu s dvojím úkolem: Zničit ozbrojené síly napojené na NATO a skoncovat s neonacistickými skupinami vyzbrojenými NATO.

Vzápětí všechny členské státy Severoatlantické aliance odsoudily okupaci Ukrajiny jako srovnatelnou s okupací Československa během “Pražského jara” (1968). Podle nich Rusko Vladimíra Putina převzalo “Brežněvovu doktrínu” Sovětského svazu. Proto musí svobodný svět vzkříšenou “říši zla” potrestat “zničujícími dopady”.

Cílem výkladu Atlantické aliance je především zbavit Rusko jeho hlavního argumentu vůči Západu. NATO prý není konfederací rovných členů, ale hierarchickou federací pod anglosaským velením a Rusko tedy dělá totéž. Západ odmítá Ukrajině možnost zvolit si svůj osud, stejně jako ji Sověti odepřeli Čechoslovákům v roce 68. Z hlediska Západu je pravda, že NATO porušuje svými intervencemi zásady suverenity a rovnosti států stanovené Chartou OSN. Ale prý by nemělo být rozpuštěno, pokud nebude rozpuštěno i Rusko. Možná, ale pravděpodobně k tomu nedojde. Projev prezidenta Putina nebyl namířen proti Ukrajině, nebo dokonce proti Spojeným státům, ale výslovně proti “těm, kteří usilují o světovládu”, tj. proti “straussovcům” v mocenské struktuře USA. Bylo to skutečné vyhlášení války proti nim.

Prezident Vladimir Putin 25. února označil kyjevské vedení za “kliku narkomanů a neonacistů”. Pro atlantická média byla tato slova slovy duševně nemocného člověka. V noci z 25. na 26. února zaslal prezident Volodymyr Zelenskij prostřednictvím čínského velvyslanectví v Kyjevě do Ruska návrh na příměří. Kreml okamžitě reagoval stanovením svých podmínek:

- zatčení všech nacistů (Dmitro Jaroš a prapor Azov atd.);
- odstranění všech názvů ulic a zničení pomníků oslavujících nacistické kolaboranty za druhé světové války (Stepan Bandera atd.);
- složení zbraní.

Atlantický tisk tuto událost ignoroval, zatímco zbytek světa, který o ní věděl, zatajil dech. Jednání ztroskotalo o několik hodin později po zásahu Washingtonu. Teprve pak bylo západní veřejné mínění informováno, ale ruské podmínky nebyly nikdy zveřejněny. O čem to prezident Putin mluví? Proti komu bojuje? A jaké jsou důvody, kvůli nimž je západní tisk slepý a němý?

Stručné dějiny straussovců

Zastavme se na chvíli u kliky straussovců, o níž toho lidé na Západě vědí jen málo. Jsou to jednotlivci, všichni etničtí Židé, ale v žádném případě nereprezentují ani americké Židy, ani židovské komunity na celém světě. Zformoval je německý filozof Leo Strauss, který se v době nástupu nacismu uchýlil do Spojených států a stal se profesorem filozofie na Chicagské univerzitě. Podle mnoha svědectví vytvořil malou skupinu oddaných studentů, kterým poskytoval ústní výuku. O tom však neexistují žádné písemné záznamy. Vysvětlil jim, že jedinou možností, jak se Židé nemohou stát obětí nové genocidy, je vytvořit vlastní režim. Nazval své stoupence "hoplíty" (vojáky řecké Sparty) a vyslal je, aby narušovali systém jejich protivníků. Nakonec je učil rozvážnosti a chválil "ušlechtilou lež". Strauss zemřel v roce 1973, ale jeho studentské bratrstvo pokračovalo v činnosti.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘISPĚT

Straussovci začali tvořit politickou skupinu před půl stoletím v roce 1972. Všichni byli členy štábu demokratického senátora Henryho "Scoopa" Jacksona, včetně Elliotta Abramse, Richarda Perleho a Paula Wolfowitze. Úzce spolupracovali se skupinou trockistických novinářů, rovněž s židovským původem, kteří se setkali na *City College of New York* a vydávali časopis *Commentary*. Obě skupiny byly úzce propojeny s CIA skrze Perleho tchána Alberta Wohlstettera (americký vojenský stratég) a také skrze *Rand Corporation* (think tank vojensko-průmyslového komplexu). Mnozí z těchto mladých lidí mezi sebou uzavřeli sňatky a nakonec vytvořili kompaktní skupinu asi 100 osob.

Společně připravili a schválili "Jacksonův-Vanikův dodatek" uprostřed krize Watergate (1974), který donutil Sovětský svaz povolit emigraci židovského obyvatelstva do Izraele pod hrozbou hospodářských sankcí. To byl jejich zakladatelský čin. V roce 1976 byl Paul Wolfowitz jedním z architektů "týmu B", který prezident Gerald Ford pověřil vyhodnocením sovětské hrozby. Wolfowitz vydal tendenční zprávu, v níž obvinil Sovětský svaz z příprav na převzetí "globální hegemonie". Studená válka změnila svůj charakter: už nešlo o izolaci a zadržování SSSR. Bylo třeba jej zničit, aby byl zachráněn "svobodný svět".

Straussovci a newyorští intelektuálové, kteří byli všichni na levici, se pak dali do služeb pravicového prezidenta Ronalda Reagana. Je důležité si uvědomit, že tyto skupiny nejsou ani skutečně levicové, ani pravicové. Někteří členové až pětkrát přešli z Demokratické strany do Republikánské strany a zpět. Důležité pro ně je dostat se k moci, ať už je ideologie jakákoli. Elliott Abrams se stal asistentem ministra zahraničí. Vedl operaci v Guatemale, kde dosadil k moci diktátora. Abrams experimentoval s důstojníky izraelského Mossadu, jak vytvořit rezervace pro mayské indiány, aby nakonec totéž provedl v Izraeli s palestinskými Araby. Za mayský odboj získala aktivistka Rigoberta Menchú Nobelovu cenu míru. Poté Elliott Abrams pokračoval v excesech v Salvadoru a nakonec v Nikaragui proti sandinistům v rámci aféry íránských kontras. Newyorští intelektuálové, kterým se nyní říká "neokonzervativci", zase vytvořili Národní nadaci pro demokracii (NED) a Americký mírový institut. Tyto spolky zorganizovaly mnoho barevných revolucí, počínaje Čínou s pokusem o státní převrat premiéra Čao C'-janga ukončený následnými represemi na náměstí Nebeského klidu.

Na konci funkčního období George H. Bushe staršího vypracoval Paul Wolfowitz, tehdy muž číslo 3 na ministerstvu obrany, dokument založený na důležité tezi. Po rozpadu SSSR musí Spojené státy zabránit vzniku nových soupeřů, počínaje Evropskou unií. V závěru se vyslovil pro možnost podniknout jednostrannou akci, tj. ukončit koordinovanou činnost OSN. Wolfowitz byl nepochybně autorem "Pouštní bouře", operace na zničení Iráku, která Spojeným státům umožnila změnit pravidla hry a zorganizovat jednostranný svět. Právě v této době straussovci vytvořili pojmy jako "změna režimu" a "podpora demokracie".

Gary Schmitt, Abram Shulsky a Paul Wolfowitz vstoupili do americké zpravodajské komunity prostřednictvím pracovní skupiny pro reformu zpravodajských služeb (*Consortium for the Study of Intelligence's Working Group on Intelligence Reform*). Odmítli tezi, že ostatní vlády mohou dělat totéž, co vláda USA. Poté kritizovali nedostatek politického vedení ve zpravodajských službách, které je nechává řešit nedůležité otázky, místo aby se soustředili na ty zásadní věci. Politizace zpravodajských služeb je to, co Wolfowitz provedl již s B-teamem a co znovu provede v roce 2002 s Úřadem pro zvláštní plánování (*Office of Special Plans*), když vypracoval argumenty pro nové války proti Iráku a Íránu. Viz ona "ušlechtilá lež" od Leo Strausse.

Straussovci byli odstaveni od moci během funkčního období Billa Clintona. Poté vstoupili do washingtonských think tanků. V roce 1992 William Kristol a Robert Kagan (manžel Victorie Nulandové, hojně citované v předchozích článcích) publikovali v časopise *Foreign Affairs* článek, v němž odsoudili nesmělou zahraniční politiku prezidenta Clintona a vyzvali k obnovení "benevolentní globální hegemonie". V následujícím roce založili při *American Enterprise Institute* akci zvanou "Projekt pro nové americké století" (*Project for a New American Century*, PNAC). Jeho členy byli Gary Schmitt, Abram Shulsky a Paul Wolfowitz. Okamžitě se k nim přidali všichni nežidovští obdivovatelé Lea Strausse, včetně protestanta Francise Fukuyamy, autora knihy *Konec dějin*.

V roce 1994 se Richard Perle (známý také jako "Kníže temnot"), nyní obchodník se zbraněmi, stal poradcem prezidenta a bývalého nacisty Aliji Izetbegoviće v Bosně a Hercegovině. Byl to on, kdo přivedl Usámu bin Ládina a jeho Arabskou legii (předchůdce Al-Káidy) z Afghánistánu, aby bránili zemi. Perle byl dokonce členem bosenské delegace při podpisu Daytonských dohod v Paříži.

V roce 1996 napsali členové PNAC (včetně Richarda Perleho, Douglase Feitha a Davida Wurmsera) v Institutu pro pokročilá strategická a politická studia (IASPS) studii pro nového izraelského premiéra Benjamina Netanjahua. Tato zpráva obhajuje odstranění Jásira Arafata, anexi palestinských území, válku proti Iráku a odsun Palestinců. Inspirovala se nejen politickými teoriemi Lea Strausse, ale také jeho přítele Ze'eva Jabotinského, zakladatele "revizionistického sionismu". Netanjahuův otec byl jeho soukromým tajemníkem.

PNAC shromažďoval finanční prostředky pro kandidaturu George W. Bushe mladšího a před jeho zvolením vydal svou slavnou zprávu "Přestavba americké obrany" (*Rebuilding America's Defenses*). Vyzývala ke katastrofě podobné Pearl Harboru, která by Američany uvrhla do války o globální hegemonii. Přesně tato slova použil 11. září 2001 ministr obrany za PNAC Donald Rumsfeld. Díky útokům z 11. září 2001 dosadili Richard Perle a Paul Wolfowitz do stínu Donalda Rumsfelda admirála Arthura Cebrowského. Ten sehrál roli srovnatelnou s rolí Alberta Wohlstettera během studené války. Vnutil strategii "nekonečné války": Americké ozbrojené síly ani nemusí vyhrát další válku, ale musí jich zahájit mnoho a udržovat je co nejdéle. Cílem bylo zničit všechny politické struktury cílových států, aby bylo toto obyvatelstvo zničeno a zbaveno jakýchkoli prostředků k obraně proti USA. Tato strategie se již dvacet let realizuje v Afghánistánu, Iráku, Libyi, Sýrii, Jemenu….

Spojenectví mezi straussovci a revizionistickými sionisty bylo zpečetěno na velké konferenci v Jeruzalémě v roce 2003, o níž si izraelské politické osobnosti ze všech stran myslely, že by se jí měly zúčastnit. Není proto divu, že Victoria Nulandová (manželka Roberta Kagana, tehdejšího velvyslance

při NATO) v roce 2006 intervenovala za vyhlášení příměří v Libanonu, které umožnilo poražené izraelské armádě, aby nebyla pronásledována Hizballáhem.

Někteří jedinci, jako například Bernard Lewis, spolupracovali se všemi třemi skupinami, se straussovci, neokonzervativci i revizionistickými sionisty. Tento bývalý důstojník britské zpravodajské služby získal americké i izraelské občanství a byl poradcem Benjamina Netanjahua a členem Rady národní bezpečnosti USA. Lewis v polovině své kariéry ujišťoval, že islám je neslučitelný s terorismem a že arabští teroristé jsou ve skutečnosti sovětští agenti. Později změnil názor a se stejným nadhledem ujišťoval, že islám hlásá terorismus. Pro Radu národní bezpečnosti USA vymyslel strategii "střetu civilizací". Šlo o využití kulturních rozdílů k mobilizaci muslimů proti pravoslavným, což je koncept, který zpopularizoval jeho asistent v Radě jménem Samuel Huntington. Jenže Huntington jej neprezentoval jako strategii, ale jako nevyhnutelnost, které je třeba čelit. Huntington začal svou kariéru jako poradce jihoafrické tajné služby v době apartheidu a později napsal knihu *Voják a stát* (*The Soldier and the State*). V ní tvrdil, že armáda (pravidelná i žoldnéřská) je zvláštní kastou, která jediná je schopna pochopit potřeby národní bezpečnosti.

Po zničení Iráku se straussovci stali předmětem nejrůznějších sporů. Všichni se diví, že tak malá skupina, podporovaná neokonzervativními novináři, mohla získat takovou autoritu, aniž by se stala předmětem veřejné debaty. Americký Kongres jmenoval skupinu pro studium Iráku (tzv. "Baker-Hamiltonovu komisi"), která měla zhodnotit tuto politiku. Ta odsoudila, aniž by ji jmenovala, strategii Rumsfelda a Cebrowského a vyjádřila politování nad sta tisíci mrtvých, které způsobila. Rumsfeld pak odstoupil a Pentagon neúprosně pokračoval v této strategii, kterou ale nikdy oficiálně nepřijal.

V Obamově administrativě si straussovci našli cestu do kabinetu viceprezidenta Joea Bidena. Jeho poradce pro národní bezpečnost Jacob Sullivan hrál hlavní roli při organizaci operací proti Libyi, Sýrii a Myanmaru, zatímco další z jeho poradců Antony Blinken se zaměřil na Afghánistán, Pákistán a Írán. Právě on vedl jednání s nejvyšším vůdcem Alím Chameneím, která vyústila v zatčení a uvěznění klíčových členů týmu prezidenta Mahmúda Ahmadínežáda výměnou za jadernou dohodu.

Změnu režimu v Kyjevě v roce 2014 zorganizovali právě straussovci. Viceprezident Biden se k ní závazně přihlásil. Victoria Nulandová přijela podpořit neonacistické elementy Pravého sektoru a dohlížet na izraelské komando "Delta" na náměstí Majdan. Odposlech telefonátu odhaluje její přání "pojebat Evropskou unii" (fuck the EU), a to v tradici Wolfowitzovy zprávy z roku 1992. Vedoucí představitelé Evropské unie to však nechápou a protestují jen chabě.

"Jake" Sullivan a Antony Blinken dosadili Huntera Bidena, syna tehdejšího amerického vicepresidenta (a dnešního presidenta – pozn. edit.), do představenstva jedné z velkých plynárenských společností, Burisma Holdings, a to i přes odpor ministra zahraničí Johna Kerryho. Hunter Biden je bohužel jen figurka, a sloužil by jako zástěrka pro gigantický podvod na úkor ukrajinského lidu. Pod dohledem Amose Hochsteina byl připraven jmenovat několik svých podobně založených přátel, aby se stali dalšími nastrčenými osobami v čele různých společností a drancovali ukrajinský plyn. To jsou ti lidé, které prezident Vladimir Putin označil za "kliku narkomanů".

Sullivan a Blinken se opírali o mafiánského kmotra Ihora Kolomojského, třetího největšího boháče v zemi. Ačkoli je Žid, financoval těžkooděnce z Pravého sektoru, neonacistické organizace, která pracuje pro NATO a bojovala na Majdanu během "změny režimu". Kolomojskij využil svých konexí k převzetí moci v evropské židovské komunitě, ale jeho souvěrci se vzbouřili a vyloučili ho z mezinárodních sdružení. Podařilo se mu však prosadit, aby byl šéf Pravého sektoru Dmytro Jaroš jmenován náměstkem tajemníka ukrajinské Rady národní bezpečnosti a obrany a aby byl jmenován gubernátorem Dněpropetrovské oblasti. Oba muži byli pak rychle odstraněni z jakýchkoli politických funkcí. Právě jejich skupinu označil prezident Vladimir Putin za "kliku neonacistů".

V roce 2017 založil Antony Blinken poradenskou firmu WestExec Advisors, v níž se sešli bývalí vysocí úředníci Obamovy administrativy a mnozí straussovci. Činnost firmy je mimořádně nenápadná. Využívá politických konexí svých zaměstnanců k vydělávání peněz, což by se kdekoli jinde nazývalo korupcí.

Straussovci jsou stále stejní jako dřív

Od té doby, co se Joe Biden vrátil do Bílého domu, tentokrát jako prezident Spojených států, řídí show zvanou "straussovci". Jake Sullivan je poradcem pro národní bezpečnost, zatímco Antony Blinken je ministrem zahraničí s Victorií Nulandovou po boku. Jak jsem informoval v předchozích článcích, v říjnu 2021 se vydala do Moskvy a vyhrožuje, že pokud se Rusko nepodřídí, rozdrtí jeho ekonomiku. To byl začátek současné krize.

Náměstkyně ministra zahraničí Nulandová vzala Dmitro Jaroše a vnutila ho prezidentu Zelenskému televiznímu herci chráněnému Ihorem Kolomojským. Dne 2. listopadu 2021 ho jmenoval zvláštním poradcem šéfa armády, generála Valerije Zalužného. Ten se jako pravý demokrat nejprve vzpouzel a nakonec přijal. Když se ho na tuto překvapivou dvojici ptal tisk, odmítl odpovědět a zmínil otázku národní bezpečnosti. Jaroš plně podpořil "bílého führera", plukovníka Andreje Bileckého, a jeho prapor Azov. Tato kopie SS-divize *Das Reich* je od léta 2021 obsazena americkými žoldáky, dříve z Blackwateru.

Poté, co jsme popsali historii straussovců, tak je třeba uznat, že opatření Ruska jsou pochopitelná. Zbavit se politické skupiny straussovců by znamenalo učinit zadost milionu či více mrtvých, které způsobili, a zachránit ty, které se chystají zabít. Zda je tento zásah na Ukrajině správnou cestou, se teprve ukáže.

Každopádně pokud odpovědnost za současné události nesou straussovci, pak nesou odpovědnost i všichni ti, kteří je nechali bez mrknutí oka jednat. Počínaje Německem a Francií, které před sedmi lety podepsaly Minské dohody a neudělaly nic pro to, aby se zajistilo jejich plnění. Dále pak asi padesát států, které podepsaly prohlášení OBSE zakazující rozšíření NATO na východ od linie Odra-Nisa a neudělaly pro to vůbec nic. Pouze Izrael, který se právě zbavil revizionistických sionistů, vyjádřil k těmto událostem nuancovaný postoj.

To je jedno z poučení z této krize: Demokraticky vládnoucí národy jsou odpovědné za rozhodnutí, která jejich vůdci dlouhodobě přijímají a udržují i po střídání u moci.

Sledujte nás na Telegramu: t.me/cz24news

ZDROJ: www.voltairenet.org/article215879.html

Překlad: E-republika